

„Ja.“

„Men — du gode Gud! — De er jo et purt ungt Menneske.“

„Aa,“ sagde Per lidt stødt. „Jeg er da fyldt to-ogtyve.“

„Ja-men ... ja-men ... saa er det hele jo en — —.“

Han vilde tydelig nok have sagt „en Misforstaaelse“ men tog sig i det og stod en Tid og vendte sig paa Hælen som et Menneske, der ærgrer sig over at have begaaet en Dumhed og ikke kan blive enig med sig selv om, hvordan han bedst skal dække over den.

„Nu ja ... sæt Dem ned,“ sagde han endelig, temmelig uvillig. „Vi kan jo i alt Fald tale om Sagen.“ — Og efter med en Haandbevægelse at have anvist Per Plads i en lille Rørsofa ved Siden af Skrivebordet og anbragt sig selv i en bred Armstol foran dette fortsatte han i samme Tone: „Som jeg altsaa meddelte dem, har jeg — mellem en Bunke Urimeligheder for ikke at sige Galskaber — fundet et og andet i Deres fremsendte Planer, som — maaske — kunde fortjene nogen Paaagtning. Det vil rigtignok sige, selve Deres Ide om et storartet, jysk Kanalanlæg og hvad De har sat i Forbindelse dermed finder jeg — mildest talt — altfor ungdommeligt. Den Ting lader jeg altsaa rolig ligge. Hvad derimod Tanken om en Omregulering af de østlige Fjordindløb angaar, saa hviler den jo i hvert Fald paa et nogenlunde fornuftigt Grundlag ... ligesom Maaden, hvorpaa De har tænkt Dem Sagen udført, jo virkelig rører delvis nye Synspunkter og nye Iagttagelser.“

Mens han talte, drejede han langsomt en Lineal rundt i sin Haand og betragtede Per med et skarpt